

lem derimod have, at der ſkal være en Undtagelſe, at de Paagjældende ſkulde behandles lige, enten de ere de dygtigſte eller de ſvageſte, enten de ere villige eller uvillige, enten de ere flittige eller ikke flittige; dette maa aldeles Intet gjøre til Sagen, de ſkulde dog trække Lod Allefammen. Det i Loven Givne kalder jeg ikke nogen Undtagelſe fra det almindelige Lighedsprincip, jeg kalder det netop en Anvendelſe af det almindelige Lighedsprincip, det vil ſige det Lighedsprincip, ſom er det virkelig frugtbare, det, ſom vækker Kappelyſten i Hæren og udvikler Dydigheden; dette Lighedsprincip finder her ſin Anvendelſe. Naar det ærede Medlem har meent, at Vilkaarlighed her kunde gjøre ſig gjældende, ſaa maa jeg dertil bemærke, at Vilkaarlighed kan gjøre ſig gjældende i enhver Adminiſtration, det er umuligt at undgaae. Jeg vil ſpørge om, hvorledes de Herrer ville indrette nogen Regjering eller noget Statsinſtitut, hvorfra de have ubeløftet Muligheden af enhver Vilkaarlighed. Det maa være Krigsbeſtyrelſens og Officerernes Sag her med al den Alvor, der ſtaaer i deres Magt, at ſørge for, at ſaadan Vilkaarlighed ikke gjør ſig gjældende; men gjør den ſig gjældende, ſkeer det ikke paa dette Punkt alene, men heelt igjennem, og ſaa, ſiger jeg, er Hæren Intet værd. Dette kan man alſaa ikke gaae ud fra ſom Afgjørende, at det ſkulde være muligt, at nogen Vilkaarlighed kunde gjøre ſig gjældende; jeg holder mig overbevist om, at den i intet Tilfælde vil gjøre ſig mere gjældende her end paa andre Punkter; ſnarere troer jeg, at det vil blive i mindre Grad her. De ærede Herrer vil kunne ſee, hvor nær det ligger at antage dette; ſkjøndt jeg har tilladt mig tidligere at udtale det, synes det ikke at være ret opfattet af flere ærede Medlemmer. Her ſtaaer vi ved Enden af den første Uddannelſe med en Maſſe af uddannede Folk, og af diſſe ſtulde nu efter Loven de flinkeſte og dygtigſte, og de, der bedſt egne ſig dertil, hvad enten de ønske det eller ikke, udtages til Undercorporaler. Naar det ærede Medlem kaldte det en Straf at ligge længere til Tjenefte, ſaa gaaer alſaa det ærede Medlem ud fra, at han vil ſtraffe de dygtigſte, thi diſſe ville blive liggende 9 Maanedes længere inde, de Udygtigſte derimod

vil han ikke ſtraffe. Men Sagen er den, at det ſlet ikke er nogen Straf, og det er ganſke mod Tanken, naar det betragtes ſom en ſaadan. For det Førſte er det en Ting, ſom Enhver kan undgaae, thi der ſtaaer ſlet ikke, at der ſkal udtages noget beſtemt Antal paa denne Maade, og naar en Uddeling er flink og dygtig, vil der aldeles ikke være noget Umuligt i, at Officererne erklære: Her behøve vi ikke at udtage Noget; de have Alle opført ſig ſaaledes og ere komne ſaavidt i deres Uddannelſe, at der Intet er veien i ſaa Henſeende. Dette er alſaa fuldstændig i ſin Orden. Men dernæſt ſiger jeg: Det ærede Medlem har erkjendt, at der kunde være Tilfælde, hvor dette Princip vilde være rigtigt, navnlig naar der var Mogle, der af Uvillie eller Mangel paa Flid ikke havde ſkaffet ſig den nødvendige Uddannelſe. Alſaa burde det ærede Medlem idetmindſte have udtaget diſſe, men dette har han ikke gjort. Men dernæſt har han ſagt, at der var andre Tilfælde, hvor denne Fremgangsmaade var forkeert, nemlig naar en Mand iſølge ſin Legemsbeſtaffenhed ikke egnede ſig til i ſaa kort Tid at erhverve ſig den fornødne Dydighed ſom Soldat. Jeg ſpørger nu: Hvad er naturligere, end at man, naar man har en Underviisning og en Uddannelſe, hvori der er Mogle, ſom iſølge deres Anlæg og Legemsbeſtaffenhed ikke kunne opnaae den Grad af Dydighed, ſom de ſkulde have for at erkjendes for tilſtrækkelig uddannede, da ſiger: Du maa alſaa fortsætte din Uddannelſe i en noget længere Tid. Dette er ingen Straf, men det er en Ubehagelighed, ſom følger af, at den Paagjældende i denne Retning er mindre begavet, men tillige en Omſtændighed, ſom ganſke naturlig ligger i Nødvendigheden for Hæren af, at enhver Mand har denne Uddannelſe, thi hvis en Deel af Soldaterne ikke er tilſtrækkelig uddannet, vil det ikke alene være ſlem for dem, men ogſaa ſlem og et ligefrem Tab for Hæren. Hvorfor jeg ſaameget har anbefalet dette Forſlag, er, fordi der for mig ligger noget ſaa Naturligt, Simpelt og Rigtigt i, at den Mand, hvis Banſkjæbne det nu er ikke at kunne lære diſſe Ting i en ſaa kort Tid ſom de Andre, der ikke ere ſaa tungnemme i den Henſeende, maa ſidde efter. Det er overalt ſaaledes Tilfældet, og